

Nadaljujemo z zgodbo, ki je nastala kot odziv na vlogo Zmaga Jelinčiča na vladno komisijo za popravilo krivic. Jelinčič je hotel komisijo zavesti, ta pa mu je skoraj nasedla. Hotel je status političnega zapornika, dvojna leta in odškodnino, zato ker je bil v zaporu zaradi sodelovanja pri ropu v Narodnem muzeju sredi 70. let.

Za sodelovanje pri kraji starega orožja iz Narodnega muzeja naj bi Zmago Jelinčič dobil status političnega zapornika, s tem pa dvojna leta pri pokojninski dobi in odškodnino.

Škandal na komisiji

Da državne ustanove, med njimi sodišče, ki mu ustava nalaga samostojnost in neodvisnost od politike, ščitijo Jelinčiča, se kaže na vsakem koraku. Proti njemu je bila vložena vrsta ovadb, od tega so se nekatere razvile celo do sodne obravnave, vendar se vedno najdejo kakšni razlogi, da sodišče ne zadosti pravici. Pred kratkim (26. junija) smo lahko na Okrožnem sodišču v Ljubljani gledali še eno burko, ko je Jelinčič sicer prišel na razpisano prvo glavno obravnavo, vendar je več kot očitno, da je prišel le zato, ker je vedel, da se ne bo zgodilo nič in da lahko pred sodiščem in javnostjo naredi vtis, da spoštuje pravno državo. Njegov odvetnik na obravnavo namreč ni prišel, ker naj bi bil zbolel. V to lahko verjamejo le Jelinčičevi volilci in naše sodstvo. Obravnava je bila preložena na september. Bomo videli, kdo bo "zbolel" takrat.

Jelinčičeva golazen

Tokrat je Jelinčič pred sodiščem zaradi svojih grozljivih besed, ki jih je izrekel 24. novembra 1997 v Medvodah v knjižnici na javni kulturni prireditvi *Ostrovčarjevi dnevi*. To je bil čas pred predsedniškimi volitvami, na katerih je kandidiral tudi Jože Bernik. Jelinčič je takrat dejal, da

so Bernikovi volilci "golazen, ki bi jo bilo treba počistiti že leta 1945".

Proti Jelinčiču sta tožbo vložili skupina državljanov in podmladek socialdemokratske stranke. V ovadbi so mu očitali zbujanje narodnostnega, rasnega in verskega sovraštva, razdora ali nestrpnosti oziroma združevanje in ščuvanje h genocidu. Tožilstvo je, ko je zadevo preučilo, "ugotovilo", da gre le za sum kaznivega dejanja nasilništva, ki ga ureja 299. člen KZ, ki v prvem odstavku določa, da se tisti, ki "drugega hudo žali, z njim grdo ravna, mu dela nasilje ali ogroža njegovo varnost in s tem v javnosti povzroči ogroženost, zgražanje ali prestrašenost, kaznuje z zaporom do dveh let".

Dajanje potuhe

Škandalozno je že to, da je od vložitve obtožnega predloga poteklo že več kot pet let in da je torej Bizjakovo sodstvo – skupaj s podeljevanjem imunitete v državnem zboru seveda – pet let ščitilo velikega politika postkomunističnih udbovskih projektov. Le kaj se bo dogajalo na sodišču septembra? Pričakovati je nove "proceduralne zaplete", novo zavlačevanje tožnega

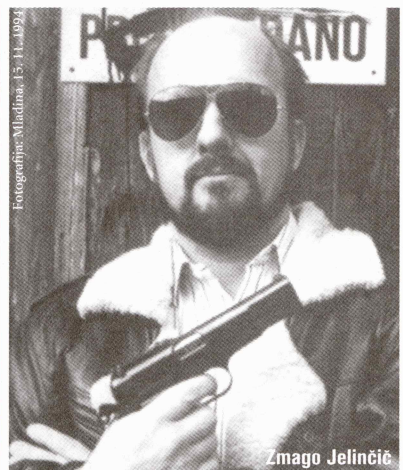
in sodišča in na koncu novo Jelinčičevo slavje oziroma novo potuho, ki ga bo vzpodbudila k novim skrajnim dejanjem. Ob vložitvi ovadbe v tem primeru je Jelinčič dejal: "Sile, ki si prizadevajo rehabilitirati kolaboracioniste, so zdaj udarile po tistih, ki branimo dediščino protifašističnega in protinacističnega boja. Tem silam dirigira Rimskokatoliška cerkev. Vsi vemo, da je med vojno Cerkev v Ljubljanski pokrajini podpirala kolaboracijo." K temu lahko dodamo samo naslednje: slovenskega "kolaboracionizma" je bilo toliko, kolikor so se morali ljudje braniti pred morilskim pohodom komunistov in njihovih

vojščakov, med njimi so bili tudi Jelinčičevi starši, ki so izkoristili okupacijske razmere za morijo nad drugače mislečimi. Na grbi imajo več kot 50.000 življenj Slovencev. In zagovorniki te najbolj zločinske organizacije v slovenski zgodovini nam bodo zdaj solili pamet.

Razni komunistični zločinci so si od leta 1941 naprej nenehno lastili izključno pravico do protifašizma. Vsak drug je bil deležen izničenja in diskvalifikacij. Jelinčič ta skrajno nestrpni obrazec nenehno ponavlja. Ni pa ga toliko v hlačah, da bi na sodišču zagovarjal svoje besede z "zdravim" odvetnikom. Tja si upa samo v odsotnosti "bolnega".

Lea Rižnar

Zmago Jelinčič

Potrebna pozornosti

Omenili smo Jelinčičevega polbrata Danila Riznarja v zvezi z ropom sakralnih predmetov iz cerkve sv. Mihaela v Erzelju sredi 70. let. Ta je bil 19. septembra 2001 obsojen na eno leto in osem mesecev zapora pogojno na štiri leta zaradi pomoči pri nedovoljenem prometu z orožjem in razstrelivom ter za promet z orožjem in razstrelivom. Za kaj je šlo? 16. aprila 1999 je na parkirišču diskoteke Lipa v Pirničah pod avtomobilom Rajka Hrvatića eksplodiral peklenški stroj. Ko sta Hrvatić in njegova prijateljica sedla v avto, je neznanec prek mobilnega telefona aktiviral nastavljeni eksploziv. Ker je bil ta pritrjen na kovinski nosilec pod prednjim levim kolesom avtomobila, je eksplozija športno vozilo corvetta sicer uničila, vendar pa sta voznik in njegova sopoltnica na srečo ostala živa, čeprav precej poškodovana po nogah. Eksplozija je namreč napravila manjši krater pod avtom, levo kolo pa je odtrgalo, tako da je odletelo prek parkirišča in ceste ter porušilo kozolec na naspotni strani. Riznar je bil obtožen, da je prvemu obsojenemu izročil tri vžigalnike in mu svetoval pri izdelavi bombe oziroma količine eksploziva, ki naj bi bil pri tem uporabljen.

Zakaj pravzaprav sploh omenjamo Jelinčičevega polbrata? Predvsem zato, ker sta oba vredna, da smo nanju pozorni, in ker nekateri drugi primeri, ki jih tu sploh ne omenjamo, kažejo, da tesno sodelujeta. Riznarjevo sodelovanje v vojni na Hrvaškem v prvi polovici 90. let in primer Maček za zdaj puščamo ob strani.

Mimogrede, pred časom je Zmago Jelinčič Pošti Slovenije prodal

Janez Lukač, predsednik komisije

svojo zbirko znamk. Šlo je za še eno zelo sumljivo potezo, saj mu je pošta zelo "velikodušno" odštela več kot 100 milijonov tolarjev.

Odškodnina za rop

Pred časom je Zmago Jelinčič na vladno komisijo za izvajanje zakona o popravni krivic, vodi jo Janez Lukač, podal vlogo, da mu ta za obdobje, ko je bil v 70. letih v zaporu, prizna status nekdanjega političnega zapornika. S tem bi mu avtomatsko pripadla pravica do odmere pokojninske dobe v dvojnem šteju za obdobje od 6. 1. 1975 do 1. 3. 1977 in priznanje pravice do odškodnine za obdobje prestajanja kazni v istem obdobju. Pridobil bi si štiri leta in štiri mesece pokojninske dobe in lep kupček denarja. Lahko bi se upokojil in si privoščil oddih na Kubi.

Šokantno je, da komisija, ki ima sicer devet članov, med njimi državnega sekretarja z ministrstva za pravosodje Karla Erjavca, Jelinčičeve vloge ni takoj zavrnila, ampak se je o njej vnela razprava, celo na več sejah, pri čemer se je del komisije zavzemal, da Jelinčičevi vlogi ugodijo, drugi pa je temu nasprotoval. Na koncu je na seji 24. junija prevladal razum in z glasovanjem so Jelinčičevo vlogo skoraj soglasno zavrnil. "Skoraj soglasno" zato, ker predsednik komisije Janez Lukač ni bil za njeno zavrnitev. Napisal je celo pisno ločeno mnenje.

Provokacija in diskreditacija

Zakaj je Zmago Jelinčič sploh poslal vlogo na komisijo, če pa je bil zaprt zaradi klasičnega kriminalnega dejanja? Izvedeli smo, da je hotel s skrbno prirejenimi oziroma skrajno pomanjkljivimi dokumenti o svojem primeru komisijo zavesti. Zaslišali so tudi nekakšni prič, ki pa zadeve nista v ničemer razjasnili. Poleg tega čla-

nom komisije ni bila predložena sodba prve stopnje, iz katere bi lahko natančno videli, zakaj je bil Jelinčič zaprt. Ali je Jelinčič poskušal tudi pri komisiji doseči to, kar mu je "uspelo" (brez velikega naprezanja) pri novinarjih, ko jim je tvežil izmišljeno zgodbo o vzrokih za svojo zaporniško dobo? Velika verjetnost je, da gre samo še za eno iz niza provokacij, za katere na slovenskem političnem prizorišču skrbi Jelinčič. Komisija je bila pred letom in pol pod velikim udarom zveze borcev in komunistične kontinuitete v vladi v osebi Mirka Bandlja, generalnega sekretarja vlade (o tem smo pisali v *Demokraciji* 11. julija 2002). Politična akcija borcev in Bandlja se je kasneje umirila. Če komisije, ki popravlja krivice žrtvam komunističnega povojnega režima, niso mogli spodnesti taktat, se je zdaj pred njo s svojim bananim olupkom znašel Jelinčič.

Naivnost in karierizem

Očitno so zdaj v spopad z Lukačevo komisijo poslali "borca", ki je v zadnjih 14 letih "bojeval mnoge bitke" za udbovsko kontinuiteto. Če bi komisija ugodila Jelinčičevi vlogi, bi zagotovo hitro za tem nastal velik škandal. Komisija bi se osmešila in diskreditirala in o njeni (ne)kompetentnosti ne bi bilo več nobenega dvoma. Vlada bi jo z lahkoto zamenjala. Pri tem se najbolj čudimo, da člani komisije, predvsem pa njen predsednik Janez Lukač, niso videli, kakšno gnilo jajce jim je podstavil Jelinčič. Ko smo za ta scenarij povedali članu komisije, nas je gledal s precejšnjo nejevero.

Žal moramo še enkrat, tako kot smo morali že mnogokrat, ugotoviti: naivnost ljudi je neizmerna. In prav to, naivnost in karierizem, je kontinuiteta spretno in z veliko lahkoto izkoriščala, da je tudi po uvedbi demokracije leta 1990 komunistično-udbovska naveza obdržala v rokah vse vzvode države in da danes obvladuje v Sloveniji praktično vse. Pri tem je pravzaprav najbolj osupljivo, da hoče pri tej svoji monopolni vlogi zatreti še zadnje drobce, ki niso povsem v njihovih rokah, čeprav ti prav nič ne ogrožajo njene total(itaristič)ne pozicije.

Nadaljevanje prihodnjič
Franc Novak

Danilo Riznar